

Íme, a megütközés kövét, a megbotlás szikláját teszem Sionba

2008. Augusztus 14.

Igehirdetés, Hajmáskér, 2008.08.10.

Így szól Istennek Igéje Pál rómaiakhoz írott leveléből, a rómaiakhoz írott levélnek a 10. részéből, az első 13 versből:

Testvéreim, én szívemből kívánom, és könyörgök értük Istenhez, hogy üdvözüljenek. Mert tanúskodom mellettük, hogy Isten iránti buzgóság van bennük, de nem a helyes ismeret szerint. Az Isten igazságát ugyanis nem ismerték el, hanem a magukét igyekeztek érvényesíteni, és nem vetették alá magukat az Isten igazságának. Mert a törvény végcélja Krisztus, minden hívő megigazulására. Mózes ugyanis azt írja, hogy aki "cselekszi a törvényből való igazságot, az az ember fog élni általa". A hitből való igazság pedig így szól: "Ne mondd szívedben: Ki megy fel a mennybe?" Azért tudniillik, hogy Krisztust lehozza. Vagy: "Ki megy le az alvilágba?" Azért tudniillik, hogy Krisztust a halálból felhozza. Hanem mit mond? "Közel van hozzád az ige, a te szádban és a te szívedben", mégpedig a hit igéje, amelyet mi hirdetünk. Ha tehát száddal Úrnak vallod Jézust, és szíveddel hiszed, hogy Isten feltámasztotta őt a halálból, akkor üdvözülj. Mert szívvel hiszünk, hogy megigazuljunk, és szájjal teszünk vallást, hogy üdvözüljünk. Az Írás is így szól: "Aki hisz őbenne, nem szégyenül meg." Nincs különbség zsidó és görög között, mert mindenkinek ugyanaz az Ura, és ő bőkezű mindenkéhez, aki segítségül hívja; amint meg van írva: "Aki segítségül hívja az Úr nevét, üdvözül." (Róm 10,1-13)

Tegye áldottá a mi Urunk az Ő Igéjét. Mi pedig gyertek, emelkedjünk föl helyünkről, imádkozzunk!

Mennyei Édes Atyánk! Köszönjük Néked, hogy Te hitet adtál a mi szívünkbe, s hogy erről újra meg újra vallást is tehetünk. Áldassék a Te szent neved, amiért most is itt lehetünk hajlékodon Igédnek hallására, s hogy egymás között Szent Lelked segítségül hívásával megérthessük azt, keresztyéni elhivatásunk nekünk a Te ügyednek szolgálata. Mindenség Istene, adj nekünk hitet és erőt, hogy ne csak befogadjuk a Te tanításodat, hanem tudjunk általa méltó gyümölcsöt teremni a Te szent Fiad, a mi Urunk Krisztus nevéhez. Ámen.

Így szól Istennek Igéje Pál rómaiakhoz írott leveléből, annak 9. részéből, a 30.-33. versekből:

Mit mondjunk tehát? Azt, hogy a pogányok, akik nem törekedtek az igazságra, megragadták az igazságot, mégpedig azt az igazságot, amely hitből van; Izráel viszont, amely kereste az igazságot törvényét, nem jutott el a törvény szerinti igazságra. Miért? Azért, mert nem hit, hanem cselekedetek útján akarták ezt elérni, beleütköztek a megütközés kövébe, amint meg van írva: "Íme, a megütközés kövét, a megbotlás szikláját teszem Sionba, és aki hisz őbenne, az nem szégyenül meg." (Róm 9,30-33)

Kedves Testvéreim, hogy lehet eljutni az üdvösségre, hogy lehet birtokolni az Isten igazságát, vajon melyek a végső igazságok a földön, amelyek minden ember számára egyformán igaz kell legyen mióta ember létezik, azóta foglalkoztatja ez a kérdés is. Többféle kontinensen, többféle nép, többféle nyelven többféle választ adott ezekre a végső kérdésekre, de hitünk szerint a legtökéletesebb válasz a Krisztusban jelent meg. Ő hozta el a valódi igazságot, az isteni szeretet evangéliumát mindannyiunknak, s Ő mutatta meg, hogy ember hogyan juthat el az Isten országába a hite által, a Krisztust követve.

Persze, hogy kik fognak üdvözülni, és kik vannak eleve kiválasztva erre, vagy vannak-e ilyenek, ez is évezredek problémája. Hiszen a választott nép, a zsidóság ma is hirdeti magáról, hogy ők Isten kiválasztottjai, ők az egyedüli létetemenyesei annak az örökségnek, amelyet Ádám, Noé és a későbbiekben Ábrahám, Izsák, Jákob és más hitvallóik során Isten Izraelnek ígért. Igen ám, de Pál apostol, aki Krisztusra figyelt, és aki maga is zsidó volt, rájött valamire. Hogy van egy törvény szerinti igazság, és van a hit igazsága. Mindegyik Isten felé vezet, de az egyik út, mondjuk így, hogy teljességgel járhatatlan. Mégpedig az az út, hogy valaki a törvény alapján eljuthasson az Istenhez.

Hogy ez mennyire járhatatlan, nagyon jól megmutatkozik ez Izrael népének életében. Hiszen ők kapták meg először a törvénykönyvet. Ott volt náluk a Tízparancsolat. Évezredekön keresztül csiszolhatták volna magukat, és fölépíthették volna egész társadalmukat, egész népüket arra, hogy megtartsák a törvény betűjét. Ehelyett mit csináltak? A megtartás helyett elkezdtek magyarázni, sőt, félremagyarázni.

Nem titok, mindenki tudja, hogy Jézus idejében már sokkal több volt a törvényhez kapcsolódó magyarázat, mint maga Isten szava. És mind a mai napig a zsidóság a Talmud alapján próbálja magyarázni a Szentírást, ahelyett, hogy a Szentírás alapján magyarázná a világot. Ezer dolgot kitaláltak arra, hogy hogyan lehet csürni-csavarni a törvényt. Nem betartani – megkerülni.

S nem véletlen, hogy el kellett jönni pont közéjük – pont abba a népbe, amelyik idővel a legtávolabb került azoktól a parancsoktól, amit Isten neki adott – a Krisztusnak. Aki rávilágított arra, hogy kérem szépen, mivel ez így nem megy, az embereknek új igazságot kell keresni. Mégpedig a hitből való igazságot. Amely igazság azonban már nem köthető népcsoporthoz. Amely azonban már nem tesz különbséget görög és zsidó között, római és magyar között, amelynek mindegy, hogy milyen a bőrszín, mert az ember lelkét nézi, az ember belsejét nézi. Azt, hogy vajon milyen értékes belül.

Ugyanis mi magunk, emberek is láthatjuk azt, hogy a törvényt sok okból megtarthatják az emberek. Ugye, aki maga hozza a törvényt, az könnyű helyzetben van, mert nyilván olyat hoz, ami neki jó, másoknak rossz. És ő olyan törvényt hoz, amit neki könnyű megtartani. De ha bármelyikünk itt leülne, és csak 5-6 szabályt próbálnánk meghatározni, ami szerintünk a legfontosabb az életben, akkor ez az 5-6 szabály rólunk többet mondana el, mint a körülöttünk élő világról. És lehet, hogy azokat a dolgokat, amit nekünk könnyű betartani, más számára szinte lehetetlen lenne, és lehet, hogy mások azt mondanák, hogy dehát mért nem tudják, vagy mért nem tudjuk mi magunk betartani azt, amit ők könnyedén vesznek mint akadályt.

A Tízparancsolat egyetemes törvény. Mindenki számára ugyanúgy szól, ma már a világ összes nyelvére lefordították, elvben meg lehetne csinálni. De mutassatok nekem egy igaz embert, aki sosem vétett ellene. Mutassunk a gyülekezetünkben, mutassunk az országunkból, mutassunk a világon olyat. De ebbe nem fér bele sem a gyereksíny, sem az ártatlanul elkövetett cselekedet. Tisztának kell lenni. Van ilyen? Azt hiszem, mindannyian lehajtuk a fejünket, és rá kell ébredni, hogy nem tudunk. Abban a világban, amelyben élünk, amely néha úgy érezzük, hogy bemocskolja az egyházunkat, bemocskolja a gyülekezetünket, bizony-bizony bemocskol minket is.

Akkor pedig kiestünk. S maga a választott nép is kiesett azoknak a köréből, akik a törvény alapján megigazulhatnak. Nem véletlen, hogy a hitből való megigazulást küldte el Krisztusban nekünk a mi Urunk. Igen ám, de mit jelent ez? Vajon azt jelenti-e, hogy akkor a törvénnyel a továbbiakban nem kell foglalkozni? Nem. Krisztus maga is mondta, azért jött a világba, hogy betöltsen, nem azért, hogy eltörölje a törvényt. De ugyanakkor elhozta azt a tudást, hogy a törvény betartása önmagában kevés. És hogy a törvény megszegése mellett azért még jár üdvösség mindenkinek. Azért még lehet nekünk, bűnös embereknek is jó kapcsolatunk az Istennel, s nem pedig valami többezer éves kiválasztásra hivatkozott embercsoport előjoga az, hogy ők azok, akik a mennybe jutnak, és mindenki más a pokolba.

Persze, ez a megütközés sziklája is. Hiszen gondoljunk csak bele abba az egyszerű ténybe, hogy abból a helyzetből kiindulva, amelyben éppen élünk, meghozzuk a saját kis szabályainkat, a saját kis törvényeinket, a saját egyedi elképzeléseinket az életről, hogy mi így gondoljuk, hogy kell élni, és aki úgy él, ahogy mi, az majd üdvözülni fog. És aki nem fér bele, hanem kilóg a mi elképzeléseinkből, arra nagyon gyakran azt mondjuk, hogy hát ez biztos a pokolra fog jutni.

De ugyanakkor meg kell, hogy jegyezzem, hogy kedvenc teológiai professzorom, Dr. Boross Géza mondta egyszer azt nekünk, gyakorlati teológiát tanított, és azt mondta, hogy fiúk, jegyezzenek meg valamit, amikor majd eljutnak az Isten országába, és ott körülnéznek, akkor meg fognak három dolgon lepődni. 1. Hogy sok olyan ember, akiben biztosak voltak, hogy na, ő a mennyországba jut, az nem lesz jelen. 2. Sok olyan ember, akiről azt mondták, hogy na az, soha nem fog üdvözülni, ott lesz magukkal együtt. 3. És ha van magukban egy kis tisztesség, akkor mélységesen meg fognak rendülni azon, hogy minden bűnük és minden vétjük ellenére az Isten megkönyörült magukon és maguk is oda kerülhettek.

Igen, kedves Testvéreim, valahogy erről szól az, hogy Jézus a megütközés köve. Igen, mert aki egész életét törvényeknek szenteli alá, annak a számára megütközés, hogy valaki olyan is üdvözülhet, aki nem is hallott azokról a törvényekről vagy szabályokról. Ahogyan a Pál apostol kora beli pogányságnak fogalmuk sem volt arról, hogy milyen törvényrendszert dolgoztak ki a Talmudban a zsidók, fogalmuk sem volt arról az Ószövetségről, amely alapján felépült az a vallási rendszer, amit ők képviseltek, mégis Urukban vallották a Krisztust, és mégis, Pál maga mondta, és Krisztus is maga mondta, hogy ezek az emberek üdvözülni fognak.

Azoknak az embereknek, akik becsülettel élték le az életüket, és mondjuk ott voltak Krisztus keresztnél, és hallották, amint Jézus a két latorral beszélgetett, megütközést kelthetett az, amikor a bűnbánó latornak azt mondja Jézus, hogy „te ma velem leszel a Paradicsomban”. Azoknak az embereknek, akik körülöttünk élnek, akik abban hisznek, hogy a saját cselekedeteik által lehet egy jobb világot építeni, megütközést kelt az, amikor egy lelkes, egy gyülekezeti tag, vagy bárki más azt mondja, hogy dehát az Isten kezében vagyunk, nem a közvetlen cselekedeteink határozzák meg sem a mi jelenünket, sem a jövőnket.

Gondoljatok bele abba az egyszerű dologba, mekkorát fejlődött csak az elmúlt 15-20 évben a tudomány. Apró mobiltelefonokkal rendelkezünk, hihetetlenül gyors autókat és motorokat vagyunk képesek gyártani, behálóztuk elektromos hálózattal az egész életünket, de mégis, amikor hirtelen leáll mondjuk az amerikai kontinensen, ahol a legtöbb erőmű van, és ahol egy New York nagyságú városban már szinte minden elektromossággal megy, leáll egy erőmű, akkor szinte megszűnik az élet, akkor a következő pillanatban emberek százai-ezrei kerülnek közvetlen életveszélybe, és halnak is meg.

A tudományra és a technikára támaszkodunk, hogy az majd megvéd minket. De egy 200 km/h-val száguldó autóban ha hirtelen elmegy az elektromosság, akkor halálra vannak ítélve a benn ülők. Hiába biztonságos a jármű. Hiába tűnik úgy, hogy a szuperfejlett, a szuper elektromos társadalom majd megment mindentől, és le tudja cserélni az ember majd a kezét is elektromos végtagokra, meg beültetnek elektromos szívet – de mi lesz, ha kifogy az elem?

Hiába mondjuk azt, hogy a tudomány és technológia fejlődése majd megmenti az embert attól, hogy tönkretesszük a világot. S mi van akkor, ha hirtelen nem működik a technikánk? S elgondolkodtat, valahányszor nagy viharban elmegy itt Hajmáskéren az áram, hogy olyankor előveszek egy gyertyát, meggyújtom, vagy egy kicsit korábban fekszem le, vagy tévézés helyett elkezdek beszélgetni inkább a feleségemmel, de nem ijedek meg. Ha egy New Yorki felhőkarcolónak a 150. emeletén élnék, rettegnék az életemért.

Elgondolkodom azon, hogy ha hirtelen megszűnne minden gáz-, villanyszolgáltatás Budapesten, a pesti emberek százával menekülnének vagy halnának éhen. Nálunk mi történne? Elővennének egy teatúzhelyet, és tüzet raknánk benne. Főznénk azon. Valahonnét előkerülne a régi petróleum lámpa, és majd működne tovább a világ. Mert lehet, hogy kényelmesebbé tette az életünket, lehet, hogy gyorsabban tudunk élni azokkal a dolgokkal, amikről azt hittük, a saját védelmünkre hoztuk létre, de ha ezek a modern dolgok hirtelen kiesnek, és nincs más körülöttünk, akkor semmivé lesz az életünk. Egyszer csak nem tudunk majd létezni. És ez a veszély folyamatosan fenyegeti a világot, amelyben élünk.

S amikor először megcsinálták az első atomerőművet a világon, nem sokkal később megszületett egy könyv, majd egy film arról, talán sokan látták, a Kína szindróma néven, hogy mi történne akkor, hogyha hirtelen nem tudnák hűteni tovább. Micsoda katasztrófát jelentene. És most megkérdem, hogy akkor kinek a kezében van az életünk? Kítől is függünk valójában? Függenek a technikától, amit létrehozunk. Függenek egymástól, akik itt ülünk, talán függünk a

vezetőinktől, akik irányítják ezt a gyülekezetet, ezt a falut, ezt az országot, amelyben élünk. De végső soron megmenteni ki tud minket bármilyen katasztrófától? Ők? Nem hinném.

Egyedül az isteni gondviselés, amit az emberiség az évezredek óta vall, keres, és amely nyugalmat adhat bárkinek ebben a világban. Amin megütközik, amikor azt mondja neki egy lelkész, hogy nézd, én nem az életbiztosításban hiszek, hanem az isteni gondviselésben. Amikor meglepődnek, mert azt mondjuk, hogy használjuk ugyan a technikát, éljünk a lehetőségeivel, de nem várunk tőle többet, csak annyit, hogy ideig-óráig, amíg az Isten is jónak látja, segítsék a munkánkat. És technika nélkül épp olyan nyugodtan, épp olyan békésen el tudjuk képzelni az életünket.

A modern ember megijed ettől a gondolkodástól. A modern embereket irányító pénzügyi hatalmak egyenesen rettegnek ettől a gondolkodástól. Mert rávilágít egy alap dologra, amely minden embernek biztonságot adhat. És amely a keresztyén embernek is megadja azt a kapaszkodót, amit sehol máshol nem kaphatunk meg, amit a Heidelbergi Kátében is oly gyakran megvallunk, hogy életünkben és halálunkban a Krisztuséi vagyunk. Majd Ő vigyáz ránk. Technikával – technika nélkül. Örömben és bánatban. A mi jövőnk nem a cselekedettől, hanem hit által, az isteni gondviseléstől függ.

S, tudjátok, ha egy embert nem lehet megijeszteni a holnappal, ha egy embert nem lehet megijeszteni az életére, a társadalmi helyzetére, a különböző dolgaira való fenyegetésekkel, akkor az az ember az szabad ember. És a Krisztusban az Isten nekünk a szabadságot hozta el. Arra, hogy az igazságot keressük, és hogy bár sok embert megbotránkoztatassunk ezzel, de ne hódoljunk be a körülöttünk élő világnak, mert nem tőle kapjuk a jövőndőt, nem tőle függ a jelenünk, s már a múltban is, őseink is a Krisztusról tettek bizonyosságot.

Higgyétek el, mind a mai napig az emberiség 90%-a erre vágyik. Biztonságra. S miután megütközött, miután megállt látva a Ti hiteteket, vágni fogja, hogy néki is ilyen legyen, hogy ő is ebben a földi életben, s az örök életben is lehessen a Krisztusnak szolgálója, az Istennek gyermeke, a jövőnek, s már a jelennek is letéteményese. Ámen,

Mennyei Édes Atyánk! Köszönjük, hogy gyermekeid lehetünk. Köszönjük, hogy van jelenünk, s köszönjük, hogy tudatában lehetünk annak, a jövőt a Te atyai kezedből vesszük majd át. Mindenség Istene, erősíts minket ebben a tudásban, hogy ne féljünk, és ne rettegjünk a holnaptól, ne legyünk kiszolgáltatottak senkinek, aki összezavarni akarja gondolatainkat, hanem a hitből való igazság fényénél tisztán lássunk Téged, e világ Teremtő, Gondviselő, Megtartó Urát. Mindenség Istene, engedd, hogy csak Terád tekintsünk, s a Te szent Fiadnak útján járjunk, s miközben embertársaink megütköznek hitvallásainkon, mi tudjuk őket mégis megvallani, hiszen csak ezáltal tehetjük jobbá e világot, hogy nekik is utat mutatunk a Te isteni igazságod felé.

Mennyei Édes Atyánk! Áldj meg és taníts minket, erősíts napról napra, vigyázz azokra a Testvérekre is, akik most nincsenek közöttünk, akiket munkájuk, kötelességük, betegségük vagy bármi más elszólított e gyülekezet közösségéből. Adj gyógyulást betegjeinknek, békességet a háborúságot szenvedőnek, legyen áldás a dolgozó ember munkáján, s a Te Szent Lelked érintsen meg mindenkit, hogy érezhessük, a Te néped vagyunk, s legelődnek nyája. Mindenség Istene, minket pedig taníts napról napra őszinte hittel és tiszta szívvel imádkozni úgy, ahogy a mi Megváltó Urunk, a Krisztus tanított eképpen:

Mi Atyánk, aki a mennyekben vagy, szenteltessék meg a Te neved, jöjjön el a Te országod, legyen meg a Te akaratod amint a mennyben, úgy a földön is; a mi mindennapi kenyerünket add meg nekünk ma, és bocsásd meg a mi vétkeinket, miképpen mi is megbocsátunk az ellenünk vétkezőknek és ne vígy minket kísértésbe, de szabadíts meg a gonosztól, mert Tiéd az ország, a hatalom és a dicsőség mindörökké. Ámen.

S az Istennek békessége, amely minden emberi értelmet felülhalad, meg fogja őrizni a Ti szíveteket és gondolataitokat az Úr Jézus Krisztusban. Ámen.